

EL MICALET
GALÀCTIC

La vall del tresor

Mariano Casas

Il·lustracions d'Inma Almansa

bromera

Divendres de Dolors

—Has vist el senyal? Espera un moment i miraré el mapa.

Montse Peris va parar el cotxe a l'entrada d'un camp de tarongers.

—Encara no hem arribat i ja estic més que farta! No sé per què m'hi he deixat embarcar.

—Ho saps tan bé com jo. L'advocat va dir que La Fustera podria vendre's per damunt del milió d'euros. I també podríem trobar el tresor. Tot això sense moure un dit. La finca és nostra per dret, i són massa diners per a deixar-los escapar amb dubtes o escrúpols.

—A això anava, Núria, a això anava. Ja veuràs com no és tan fàcil. Jo no em faig massa il·lusions mentre no veja la casa.

—Has vist el camí amb palmeres de la banda esquerra de la carretera? Era l'entrada de La Fustera. Per ací no n'hi ha cap altre, segons el mapa. Però mira! Estem ja molt a prop de Càrcer. Si no ens haguérem perdut, hi hauríem arribat fa més de mitja hora.

—Ja... però hem vist la zona. Sumacàrcer i Antella no estan malament. Es podrien fer coses allà: recorreguts a cavall, degustacions gastronòmiques, quads, senderisme...

Montse contestà amb un sospir, com si temera les idees de la seua germana. Poc més tard el cotxe va deixar arrere l'entrada de Cotes i es va trobar dins de Càrcer.

2

La Fustera

En sentir el soroll d'un motor, Salvador Soler s'abocà a la finestra del primer pis de l'hostal. Esperava unes dones que havien reservat una habitació. Va poder veure que les germanes Peris de Miquel havien tot just aparcat el cotxe i una d'elles mirava a totes bandes de manera desaprovadora.

—M'han entrat calfreds en veure la frontera. Més lletja no podia ser! Creus que per dins serà igual?

—No parles tan alt! Mira que si et sent algú... A més, no hi ha altre lloc a la vall on allotjar-se. Era això o res.

—Bé. Imagine que només serà per pocs dies. Buf! Espere que La Fustera siga millor que tot això.

Salvador va eixir a la porta per a rebre-les amb un somriure.

—Han tingut bon viatge? Han trobat el camí de seguida?

—Hem agafat l'eixida que no tocava i hem fet una volta més llarga, però el cas és que hi hem arribat per fi!

—Bé, el cas és que hem arribat senceres.

En arribar a l'habitació, Montse va observar les vistes des de la finestra, que arribaven al riu i més enllà, fins a les muntanyes que tancaven la vall pel nord. La seua germana, tan bon punt es van quedar a soles, va prosseguir amb les queixes.

—L'armari és tan menut que no hi cap res i no hi ha espai per a moure'ns.

—No sigues flatosa! És només cosa d'uns dies. Després tornarem a València i els advocats es faran càrrec dels detalls.

—El cas és que hem vingut pel que és nostre, i això no ho canvia ningú. La Fustera serà nostra, tant sí com no!

* * *

Teresa enfilà a peu un corriol que travessava els camps de tarongers en direcció al riu. Els arbres estaven coberts de flor blanca i una flaire espessa i dolça s'estenia pertot arreu.

Les terres de l'hort de La Fustera s'estenien des de la carretera fins al peu del Montot i arribaven prop del riu. Teresa aprofitava el passeig per a comprovar l'estat dels camps i l'abast de les faenes encara pendents. Al clot

del Negre va distingir la figura alta i prima del seu fill Xavi amb la canya de pescar en la mà, dalt d'una soca que dominava aquell revolt del Xúquer.

Quan Pilar, la tia del pare, va patir un atac, no s'imaginava el que li vindria damunt. La tia no tenia parents més pròxims i ella va haver d'atendre-la i d'administrar els seus interessos. I no va ser senzill cuidar d'una dona de més de noranta anys, incapaç de moure's i de parlar, i al mateix temps tirar avant la finca i la seua pròpia família.

Viure a La Fustera i deixar a Xavi a València no va ser senzill. La tia Pilar va viure vora un any més després de l'atac i durant aquells mesos va considerar la possibilitat d'establir-s'hi amb Xavi. El bon preu que va obtindre de la taronja va fer que es decidira per fi a fer el gran pas. A l'octubre ja s'hi havien instal·lat els dos, i en poques setmanes s'acostumaren a aquella nova vida. Tot i el que patí els primers mesos, Teresa se sentia satisfeta amb el canvi.

Mentre sostenia la canya de pescar, Xavi no movia ni un sol múscul i sa mare el va trobar absort en els seus pensaments.

—Avorrit? Fas una cara!

—Només mirava l'aigua. Podria passar-me hores així, a la vora del riu...

—No teniu remei! Sempre queixant-vos per haver d'estudiar i quan arriben uns dies seguits de vacances ja no sabeu què fer!

—Has vingut només per a marmolar-me o també vols riure't de mi?

—No! Escolta, a mi també m'agrada això, no penses que soc insensible.

En pocs minuts els dos tornaven a la casa. Xavi només tenia tretze anys i mai abans no havia viscut fora de València. Teresa havia tingut por pel trasllat, però ell va acceptar bé aquell canvi de vida, com també havia acceptat tres anys abans el divorci dels pares.

Xavi es va matricular a l'institut de Càrcer i va seguir estudiant sense destacar massa. No era un xic especialment expansiu, però vivia a gust a l'hort. I Clara, filla d'una cosina de Teresa que vivia a Cotes, havia tingut molt a veure amb això. Tenien la mateixa edat i s'havien avingut des del primer moment. Els dos entraven i eixien de La Fustera a qualsevol hora com si hagueren sigut amics des de feia anys i no només des d'uns mesos ençà, com era el cas.

—Mare, has sentit a parlar del caixó de Carraca?

La cara de sorpresa de Teresa va esperonar Xavi a continuar.

—Quan anava cap al riu he vist a David furgant en un marge. Li he preguntat pel que feia i m'ha dit que buscava el caixó de Carraca. Es veu que és com una espècie de tresor.

—Ah! És una història que la gent conta als xiquets. Els diners de Carraca! Quan venia a passar l'estiu a La Fustera amb la tia Pilar jo també els vaig buscar, sense que ella ho sabera, clar.

—Per què? Qui era Carraca?

